

חנניות הרהיטים המובחרות

של תל-אביב

מחר יביאו לנו רהיטי אר קו

רהיטים לפי תרשימים אדריכליים ומודלים סטנדרטיים

רוזנברג את איכלר

טלפון 22136

רחוב בןיהודה 43

שטיח "קילים" (KILIM), אוהליאב ושטיחי קיסריה בממלכת השטיחים

האחים גוהרי ושות'

רחוב דיזנגוף 128 טלפון 20654

בית-מסחר לשטיחים פרסיים ואירופאיים

רהיטי פלדה ועץ קלים ומתקפלים - עבודות קליעה

מערכות רהיטים חדישים ביותר אצל

א. זוזובסקי

ברחוב הרצל 39

פינות סלון נחמדות,

חדרי שינה אינטימיים,

ריהוט מקורי

The Store of Exquisite Taste

החנות לעדיני הטעם

CERAMICS, LAMPS, SMALL FURNITURE, GIFTS.

קרמיקה, מנורות, ריהוט זעיר, מתנות

MALCHEY ISRAEL SQUARE 10 Corn. Frishman-Ibn-Gvirol St. Telephone 26149

כפר מלכי ישראל 10 פנת רח' פרישמן-אבן גבירול 26149 טלפון

בית-חרושת לרהיטים ב. ג. את א. לויןשטיין דוגמות חדישות ביותר בבית-המסחר לרהיטים

לויןשטיין

בית-המסחר: רחוב הרצל 43 טלפון 83575

בית-החרושת: מרכז וולובלסקי רחוב 2, טלפון 82525

חדרי אוכל - רהיטי משרד - ספריות מוכנים וזמנים

(המשך עמוד 15)

דים, יא סעדת אל-חאכם, מצהיר את הנכבדים, הזקוקות.

"אהלן וסהלן" משיב הסרן, "נהיה ידי דים. אבל מהלב, יא ג'מאעה, ידידות אמת!"

הדקות עוברות באיטיות. ככל פינה ולח שות שיחות נפרדות, במתיחות. "למען האי מת", מצהיר העומדה, "עלי לציין שהכיבוש אצלנו עבר דחוק בסדר, ואל-עריש לא נפי געה."

"אינשאללה שהעתיד של אל-עריש ימשיך להיות בסדר", משיב יוסף.

"אינשאללה, אינשאללה", משיבים לו ב' מקהלה חייכנית. מישהו מוסיף: "זה כבר עשר שנים שאנחנו חיים במלחמה. אנחנו כבר רוצים שישב השלום בינינו, ושנוכל לסחור יחד ולחיות זה בצד זה."

"מה יהיה עם האסירים בבית-הסוהר?" שור אל מישהו.

עבד אל-כרים אפנדי הלך לקבל אותם. הם ישארו במעצר עד שבית המשפט יטפל ב' הם", משיב המושל. דמותו של שופט מצרי מרחפת באחיר.

ושוב השייך הבדואי: "זה לא טוב שני תתם למוסה לברוח עם המכונית לישראל. יש לו כאלן משפחה וזה עלול להכניס אותה בצ' רות עם המצרים. הבחור הזה פושע."

בפתח הדלת מופיע קצין ישראלי נרגז. זהו יהודה. עבד אל-מגיד אל-עזאזי, עורך הדין הצעיר שטען כי רצו לרצחו, מחוייר בראותו את הקצין. יהודה מבקש סליחה על ההפרעה. "יש כאן מישהו שהכריז בפני העתונאים כי בתוך אל-עריש מוטלות עתה גזירותיהם של 130 נשים, ילדים וגברים ש' נרצחו על ידינו!"

האווירה מתחשמלת.

"האם אתה אמרת דבר כזה לעתונאים?" שואל המושל.

"אני?" משיב עבד אל-מגיד בתמהון. "לא אמרתי שום דבר כזה! הם כנראה לא הבינו מה שאמרתי. אני דיברתי באנגלית והאנגלית שלי לא טובה. לא אמרתי שיש כאן הרוגים. לא אמרתי בכלל שנהרגו אנשים באל-עריש. זוהי איי-בנה!"

"אם כן, תואיל בבקשה לרדת ולהסביר לעתונאים מה בדיוק רצית לומר."

פחד חוקף את עבד אל-מגיד. "לא! לא! אני לא אצא מהחדר הזה! אב אצא, ירצחו אותי! אני מוכן לתת הצהרה בכתב שאיש לא נהרג באל-עריש. אבל אני לא ארד למטה. תביאו לי את העתונאים לכאן, אני לא זז מפה!"

המושל מתעקש. גם אחדים מבין חברי המר' עצה מוצאים שדרישתו צודקת. המושל קורא לשוטר צבאי ומבקשו ללוות את עבד אל-מגיד למטה, אל העתונאים. עורך-הדין ה' מטופח, המדבר בניב קהירי רהוט, זורק מבט אוד אל העושי ש' המ. צ' ומתחלחל. פחד המחזק נשקף בעיניו. אני כבר יכול כמעט לשמוע את רדיו קהיר מפרסם את סיפורו המתברר של עבד אל-מגיד, ומספר כיצד רצו הישראלים להרגו אבל הוא הערים עליהם וידע להציל את נפשו בגבורה.

לבסוף המושל עצמו יורד אתו, יחד עם עוד כמה מחברי המועצה. העתונאים מתקה' לים סביבם. עבד אל-מגיד מצהיר כי לא התכוון לומר שיש הרוגים בעיר. "אני רק רציתי לומר לכם כי, ביום הכיבוש, ברחו מכאן איזה מאה ושלושים נשים, ילדים וגברים, בכיוון לאל קנטרה. מי יודע אם הם חיים או מתים..."

חדשות מקהיר

הזרים לחדר המושל. עבד אל-מגיד, בריא ושלם, מתפאר בפני חבריו על כל הפרשה. מישהו משימוע: "סאללו על-יבאי!" (התפללו על הנביא!) זוהי קריאת-ארגעה, ק' ריאת-חרוה, קריאת-תגר, קריאת-היכון או כל קריאה אחרת שרוצים לפרשה באותו רגע. הגאספים מפרשים אותה כקריאת ארגעה. "אללה יסאללי עליהו" הם ממלמלים.

המושל שואל בטון של שיחת-טרקלין: "מה החדשות מקהיר?"

אף אחד אינו יודע לענות. במשך כמה שניות ארוכות מאד, משתררת מבוכה מית' ממת בין הנכבדים. עד שהם מחליטים כי, כעצמם, אין להם מה לחשוש. הרי הם כבר, למעשה, שוב תחת שלטון מצרי. הם עונים: "אנחנו יודעים שבשעה עשר נכנסים היוגוס' לבית. שמענו את כל הפרטים ברדיו קהיר, אבל יכול להיות שזה לא נכון."

ברגע זה מופיע גבר גבוה, לבוש חליפה אפורה ועונד צלב אדום על זרועו. זהו דוק' טור לואי גאיון, נציג הצלב האדום הבינלאומי בישראל. "בוקר טוב, דוקטור", קוראים ל' עברו הנכבדים. "אנחנו שמחים מאד לראות אותך!"

הם באמת שמחים. נוכחותו כאן היא סמל של יציבות בעולם מתהפך. בחוץ נשמעת ה' מולה. הרמטכ"ל הגיע. איש מהנוכחים לא זו ממקומו; רק השמשים ניגשים לחלונות.

גאיון: "אני באתי במיוחד כדי להישאר אתכם בתקופת הביניים. יתכן שאשאר כאן עד שתבוצע גם החלפת השבויים."

שריקה ארוכה

סרן הישראלי כמעט נשכה, בפיתוח, הנכבדים מתחילים להיועץ ביניהם על סדרי העבודה בשעות הקרובות. מישהו מציע לארגן ועדה מיוחדת לקבלת פני היוגוסל' בים. מעניין, האם ארגנו ועדה כזו ערב כני' סת צה"ל?

מחוגי השעון מסתובבים.

מישהו קורא: "רבותי, כל מי שאינו בטוח שעצביו יחזיקו מעמד, מוטב שילך לביתו." איש אינו זז.

העומדה מבקש פרטים על מהלך הפינוי. המושל עונה לו: "הם יבואו בכביש הזה (כר' לם מפנים את ראשם אל החלון), ואנחנו יצא מהכביש הזה. אני מציע שכשהם יבואו, כאן, למרכז העיר, תרדו אתם במקובץ ותקבי' לו את פניהם, בשעה עשר בדיוק."

נו, זה לא יהיה כל כך גורא. מצב הרוח מתרומם.

המושל: "הכוח הבינלאומי יערוך סיורים במשורייניים. הבטחון הפנימי יוטל על המש' טרה המקומית. היום, יחד עם היוגוסלבים, יגיעו שלושה קציני משטרה מצריים. רב-סרן אחד ושני סרנים. יש לי כבר את שמותיהם. הם יגיעו שעתים אחרי הפינוי ומחר יבואו עוד 400 שוטרים מצריים נוספים."

הנכבדים עורכים התייעצות קצרה ומח' ליטים: "כשיבואו היוגוסלבים נבקש מהמפקד לערוך ישיבה מיוחדת עם חברי המועצה והמכתארים. צריך להסביר לו כי המצב הוא מצב מיוחד במינו, ולבקשו להמשיך את ה' עוצר עד שיהווור השקט." איש אינו אומר זאת בפירוש, אבל כנראה שהם חוששים מפני התפרעות הפלטים המלטיניים.

השעון מראה עתה על 9.24. בעוד שש דקות יורד הדגל הישראלי.

מחמוד אפנדי, מזכיר העירייה חובש ה' טרבוש, עובר בעצבנות על רשימה, ומשיב למושל: "טלפונינו אחד, שניים, שלושה. בסדר. כסאות? ארבעה, שמונה, שניים-עשר. בסדר, קיבלתי גם את הקופה ושאר הצידו. הכל בסדר."

כך מעבירים עיר.

"יש רק בעיה אחת", מוסיף מחמוד אפנדי. "לא יכולתי למצוא את מפות העיר. היו לנו שלוש ולא נוכל להשיג אחרות."

המושל פותח את מגירות שולחנו, כדי לחפש את המפות. מחמוד אפנדי מרגיע אותו בחיך: "אין מה להפסד שם. כבר חיפשתי." המושל מביט במפתח המגירות שבדור, ר צוחק. "אם אמצא את המפות אצלנו, אשלח אותן בחזרה, דרך האים."

09.27; 09.28. חייל ניגש למושל ועושה לו סימן. המושל קם. "סלחו לי רבותי, אני צריך לרדת."

הוא ניגש למדרגות, ובפעם האחרונה יורד בהן, לאט. אחריו יורדים הנכבדים. מלבד עבד אל-מגיד. הוא שוב נחקף סחר. אבל הוא גם אינו רוצה להשאר לבדו בבית. לבסוף מוצאים פשרה: מכונת ומשטרה ה' מקומית מוסיפה ולוקחת אותו בדהרה לביתו, בחלק העיר שכבר פונה.

09.30. שריקה ארוכה. כל החיילים עומ' דים דום. הרמטכ"ל מפסיק את שיתו עם שני כתבי-חוקן ומצויע. הנכבדים מביטים אל מרפסת בית-העירייה. חייל מווקן מוסיף, נר' טל את הדגל המסור על המעקה, מקפל אותו באיטיות ונעלם בפנים החדר. שלטון ישראל באל-עריש נגמר.

נשארו רק הפרדות. הנכבדים עטים על המושל, סמל משטר הכיבוש, ומרצונם ה' טוב, מנשקים אותו, כאבות הנפרדים מבנם. שוב שריקה ארוכה: "כל הנהגים מתחילים לנוע!" שאג הרס"ר. טרטור המנועים עולה ומתגבר. הגלגלים נעים קדימה, בכביש הנסיכה.